Ročník XII. — Číslo 36. Kvasilov dne 11. září 1937. Opłata pocztowa uiszcz. gotówką. 35 gr.

Hlas Volyně

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Nevědomost by nebyla nevědomostí, kdyby se nevyvyšovala nad vědění.
A. Gráf.

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Inž. Alois Knotek:

Sebevzdělání.

(Dokončení)

Naše učitelstvo při spolkových knihovnách musí zavésti a zorganisovati „konkurs dobrého čtení." Účastník vypravuje písemně obsah předložené mu knihy, v ní vystupující charaktery osob a konečně svoje vlastní posudky, o celkovém obsahu. Zase— bohužel: jediná věc která brání rozvoji našich sebevzdělanců jest nedostatek dobrých českých knih na Volyni. Četby zlé, kriminální, sensační je všude dostatek, ale dobrá kniha stává se u nás nedostupnou, jmenovitě populárně vědecká. Kdo nám takové knihy půjčí, kdo je daruje? Druhá pravda: Člověk, který se chce sám vzdělávati, nemá obyčejně prostředků, aby si drahé knihy kupoval. Čekati až stará naše vlast si vzpomene a daruje do našich knihoven knihy opravdu cenné a moderní bylo by pouhou fantasií. Knihy sebrané za účelem „osvěty lidu" mají mnoho nedostatků, z nich ten nejhlavnější, že nesou na svém hřbetě úctyhodné stáří a vymykají se již dávno svému poslání. „Darovanému koni se na zuby nedívej." Naši čtenáři nejsou vybíraví, „shltnou" všecko, co jim do ruky přijde, ať je to již dobré nebo jedovaté.

V našich volyňských knihovnách nalézáme nejčastěji:

Erbenovou Kytici, Máchův Máj, Erbenovy české pohádky, Jiráskův Věk, staročeskou legendu o sv. Kateřině, Jenofevu, Zapadlí vlastenci od Raise. O věrném přátelství Amise i Amila od Zeyera, Lešetinského kováře od Svatopluka Čecha, Božena Němcová: Babička, Franta Šumavský: Bílá Parnasie, Sládek: Smuteční písně, Meyrink: Golem. Nedá se upříti, jsou to knihy většinou cenné, hodnoty pro nás trvalé, vlastenecké, ale které jako všecko na světě již z módy vycházejí. Potom jaký užitek může z nich míti člověk, dychtící po sebevzdělání širším.

Hlavní touha nese se ku knihám odborného obsahu a těch je v knihovnách úplný nedostatek. Při svých potulkách po Volyni psal jsem nejčastěji na lístek adresu: O Pyšvejc, Praha II, Jindřišská ul. 17. Zájem našich mladých hospodářů, osob lačných sebevzdělání odborného nese se k stavitelství, hrnčířství, zednictví, tesařství, matematice, potom ku stavbě domků a hospodářských stavení, k zahradám, sadům, americkým domečkům, k stavebním hmotám atd, každý chalupník, sedlák a hospodář se zajímal v přední řadě o knihy odborné, mnohý si stěžoval; „mohu si podobnu pomůcku koupiti v ukrajinském nebo polském knihkupectví ve městě, ale sám uznáte, že nejlépe tomu rozumím po „našemu."

Naše Kola matiční, které čas od času zakupují nové knihy pro své knihovny měly by v první řadě pamatovati také na knihy obsahu populárně-vědeckého a odborného, nejlépe jíti za poradou místního učitelstva, které by při výběru pamatovalo na „hlad" sebevzdělání a v druhé řadě vyslechla by se také anketa širších čtenářů.

Zavedení „konkursů četby" při matičních Kolách měloby, podle mého mínění, největší vliv na sebevzdělání. Konkursy četby staly by se vydatnou a záslužnou prací při systému sebevýchovy, nastává tu příležitost „uvázati" blíže čtenáře ku knize, musí pilně čísti, aby z toho udělal písemnou zkoušku. Za nejlepší práci musí se vypsati odměna a potom bude ještě otištěna v H. V. plným jménem. Ocenění prací konkursních svěřeno býti musí učitelstvu. Konkursy čtení budou míti také vážnou důležitost pro zachování správnosti mateřského jazyka českého, neboť naše rodinná mluva, to nedá se upříti, v našich volyňských vesnicích viditelně kulhá, potřeba ji čistiti, aby zůstala ryzí nezměněnou po dlouhé věky, pokud našinci na Volyni žíti budou.

Takovým způsobem možno na volyňském venkově podporovati chuť k sebevzdělání vrstev starších, které nejvíce potřebují posilnění duševního z příčin vojnou zaviněných. Jejich touha i lačnost po vzdělání je všude patrnou.

Naše republika polská potřebuje lid oduševnělý, duchapřítomný a tak dalece vzdělaný, aby mohla kráčet ve šlépějích národů svobodných. Nastává potřeba, aby každý člen republiky polské s mateřským jazykem českým pochopil, že nejvyšší hodnotou života pro každého obyvatele jest dobro státu, které musí býti ode všech bez rozdílu uznáváno, aby zákony staly se základem blahobytu, aby každý občan staral se o rozkvět státu jako o svou vlastní rodinu...

OD 20 ZÁŘÍ!!!.

První český obchod s hotovými obleky (dam. i muž.)

ZDOLBUNOV ul. Narutowicza 2.

firma

T. Jaćek & C. Vízek.

Prvotřídní varšavské zboží nejnovějších modelů.

Přijímáme též objednávky, které budou vykonány ve Varšavě v krátkém čase.

Ceny mírné.

MOCENSKÝ POHYB ČÍNY.

II.

Historické prameny žádné západní země nám nezanechaly historickou zprávu o tom, kdy se moc tehdejší čínské říše přenesla na celou šíři střední Asie, až po horský masiv Pamir, ba jeden čas dokonce i za něj. Od roku 206. před Kristem až do roku 220. po Kristu panovaly v Číně obě skvělé dynastie Han, z jejichž análů se o těchto věcech dovídáme daleko více v podrobných informací. Vysílaly své armády napříč vnitroasijskými pouštěmi. V roce 95. po Kristu dospělo prý čínské vojsko až k východnímu břehu Kaspického moře a jeho generál Pantču měl dokonce plán vypravit poselstvo k veliké říši Ta-tsin, ležící dále na západ — to je do tehdejší říše římské! Co by se bylo asi stalo, kdyby se

(Pokračování na str. 5.)

Osvětová hlídka.

Inž. Alois Knotek:

Naše země stárne.

Na zemské kouli pracuje v přítomné době více jak tisíc věhlasných astronomu, 200 observatoří zdvihá se k nebi, není divu, že ti učenci nám předkládají nejrůznější zprávy o hvězdnatém Kosmosu. Lámou si hlavy, počítají do milionů, bilionů a trilionů a potom tvoří domněnky čili hypotézy. každý z nich chce něco nového pověditi.

A podávají nám mnohé pravdy o vesmíru, o hvězdách a jejich oběhách, o nových sluncích a všech možných tajemstvích z dílny Stvořitele. Dokazují, že naše země není již zrovna mladou pannou, má za sebou jenom asi 3.000,000.000 let, to znamená, že jest v nejlepším věku a může ještě tolik let spokojně žíti, nežli se uloží k věčnému spánku. Nemusíme se zatím tudíž nijak znepokojovati, máme jiných starostí plné hlavy.

Jisté je, že proces povstání všehomíra to jest hmoty, ze které je vystavěný, zůstane na vždy nevyjasněný. Lidský rozum tak daleko nesahá, aby pochopil zázrak. Jen ten, kdo věří spokojně se dívá, ví, že Bůh svět stvořil a více nepotřebuje věděti. Jak se dostala hmota — stavební materiál do vesmíru na to učenci do dnešního dne nedali odpovědi, nevynašli na to žádné hypotézy. Mnoho důkazů jest, že hmoty nebylo, teprve stvořením stala se skutkem. Tak jak Mojžíš v knize Genesis dokazuje, jinak to nebylo. Věda astronomická dále tvrdí, že my žijící, jako občané toho světa jsme už blíže konce než i počátku. Zdá se jim, že veliká část prvotné, stvořené hmoty Kosmosa vyzářila již před objevením se na našem globu života lidského.

Einsteinova teorie vztažnosti (relativnosti) dokazuje, že obrovský prostor vesmíru vyznačuje se tou zajímavou vlastností, že má konec, ačkoliv o jeho hranicích nemožno mluviti. Zamyká se sám v sobě a paprsky světla jeho neběží v čáře rovné, ale postupně se ohýbají, aby po uplynutí ukončeného, ale velmi dlouhého času vrátily se tam, odkud vyšly. Taková pravda zdá se býti pro myšlénky člověka přístupnější, snadněji k pochopení nežli povídání o nekonečnosti.

Vraťme se k naší planetě. Máme o tom důkaz, že už se netočí tak rychle jak to činívala za svého mládí. Známo je, že měsíc oběhne zem za 29 a půl dne. Jeho dráha podléhá všeobecnému zákonu přitažlivosti (gravitaci), jeho pohyb je důkládně vypočítaný, narýsovaný a v tabulkách uřaděný. Žádná chyba není možnou. V každý čas denní i noční najdeme přesně místo měsíce. Každá hvězdárna, každá universita několikráte za rok zkoumá a vyšetřuje problém třech těl v prostoru vesmíru: slunce, zemi a měsíce. Kontrolují se výpočty o rozměrech našeho globu, počítá se střední vzdálenost slunce od země a znovu se měří délka od nás na měsíc, obnáší pouze 384 tisíc kilometrů

A výsledek těch stálých výpočtů? Náhle slyšíme: země se v běhu opozďuje! Hvězdáři nám chtějí otravovati chvíle života, strašiti nás o konci světa, musíme přemýšleti o jejich vědě, sen od nás utíká, naše myšlenky svíjejí se ve strachu. Co z toho bude? Ukazují opravdu ty číslice, že naše země brzy umře? A bude konec světa a poslední soud! Jaká hrůza!

(Dokončení příště.)

Dopisy.

Škola začala.

Komenský nazval školu „Dílnou lidskosti." Není přiléhavějšího výroku nad tento. Škola vedle podávání vědomostí, stará se o duševní vzdělaní chovancovo. K dosažení toho cíle, jest nutná pevná spolupráce rodičů se školou.

Od vkročení dítěte do školy, až do jeho vystoupení spolupráce tato musí stale býti pevná. Rodiče nesmějí školu přeceňovati ani podceňovati. Nemohou své děti z ohledu na špatné prospívání počítati vyvrhely společnosti, ani žádati aby jediná škola řídila výchovu školáka. Spolupráce rodičů se školou jest nejúčinější prostředkem ve výchově děti. Rodiče musejí dbati aby neutrpěla jejich bezohlednými slovy autorita školy, která ve výchově jest nutná, zvlášť v dnešních dobách, při odpružení této ve společnosti. Škola mající pevnou autoritu jest schopna lépe vzdělávati své chovance. Důvěra rodičů ke škole a její výchovnou schopnost činí ve výchově zázraky.

Besídka.

Památce Jana Roháče z Dubé, táborského hejtmana

Napsal Karel Nový. (Nár. Osv.)

Nevíme, kde a kdy se narodil Jan z Dubé, příjmím Roháč. Gotickým letopiscům na takových věcech pramálo záleželo, ač ovšem narození šlechticů se zapisovalo a jejich křtiny se dály s velikými ceremoniemi. Ale z Dubé měli svá sídla na Benešovsku. Patřilo jim od nepaměti Leštno a Bystřice; patrně tu tedy někde spatřil Roháč, světlo světa.

Byl bratrem Václava z Dubé, kostnickým průvodcem Husovým? Bratrancem? A v jakém byl poměru k Ondřeji z Dubé, který padl v boji proti Žižkovi u Malešova r. 1423 a o němž praví letopisec, že to byl Žižkův zeť?

Nevíme. Tak mnoho pramenů bylo zničeno i požáry vojen i protireformační zlobou nebo lhostejností ztuplých pokolení našich pradědů.

Nevíme, chodi li Jan Roháč již r. 1419 na shromáždění husitského lidu na hory naslouchat Václavu Korandovi z Plzně, Petru Kánišovi ze Sezimova Ústí, Pšeničkovi, Antochovi, vášnivému mistru Jičínovi a radit se s Mikulášem z Husi a z Pístného, prvním politickým organisátorem těchto sebrání, z nichž přicházela hrůza na krále Vaclava a na preláty. Můžeme se domýšlet, že tento šlechtic, patrně mladý člověk, jako byl u Sudoměře padlý Břeněk Švihovský z Dolan, šel s Tábory proti křižákům na pomoc Praze v květnu r 1420, tedy krátce po založení Hradiště hory Tábor a účastnil se průdké srážky před Benešovem s jízdou Hanuše Polenského a Petra Šternberka z Konopiště, a pak téhož dne v noci u Poříčí odbití útoku desetitisícové jízdy, vedené proti Táborským právě kostnickým ochráncem Husovým, Václavem z Dubé. Můžeme se domýšlet, a právem zajisté, že se Roháč zúčastnil hned od počátku táborských akcí, protože požíval záhy jejich důvěry; na schůzi velmi důležité roku 1420 v pražském domě Zmrzlíkově zastupoval Tábor a obhajoval učení církve, která se odtrhla od Říma volbou vlastního biskupa. Téhož roku byl zvolen za velitele na Rožmberkovi v dobyté Lomnici, tedy v místě pro Tábor velmi ožehavém.

Dále víme, že byl na sněmě v Čáslavi a zápis jej uvádí jako „správce lidu a měst táborských" vedle Žižky a Zbyňka Buchovce z Buchova, kteří byli kromě jiných táborských zvoleni. Roku 1422 bylo zvoleno 19 rozhodčích, kteří měli urovnávat spory vznikle mezi Táborem a Prahou; za táborský svaz je tu Jan Roháč. Po roztržce, která nastala mezi Žižkou a Táborem, odchází Roháč se Žižkou a s ním podpisuje vojenský řád nového východočeského bratrstva, a příštího roku je se Žižkou zaskočen a sevřen v Kostelci nad Labem rozlícenými Pražany a pány pod obojí i pod jednou. Kromě Roháče z Dubé je tu také ještě Jan Hvězda z Vícemilic, řečený Bzdinka, jak se zdá, krajan Roháčův. Hvězda, to jest onen skvělý bojovník, který za bitev sedával u oslepeného božího bojovníka a vykládal mu o kraji a o rozpoložení nepřátelského vojska.

Žižka za přispění pana Hynka Bočka z Poděbrad, jak známo, vyvázl z pasti a pak počkal na pronásledovatelé u Malešova, kde je geniální taktikou rozrazil vozy a zdrtil.

Po smrti Žižkově Hvězda z Vícemilic i Roháč z Dubé opustili východočeské bratrstvo, které se přezvalo Sirotci, a odešli k Táborům; nastala, jak se zdá, roztržka mezi nimi, ale patrně nikoli hlubšího rázu, neboť r. 1425 vidíme Tábory i Sirotky při pokusu o dobytí Prahy. Táborům velel Hvězda, Roháč z Dubé a Bohuslav ze Švam-

Přináší ovoce s úroky, učí úctě děti k rodičům a starším. Vzpružuje autoritu celé společnosti. Budeme-li činiti takto, přestanem naříkati, že za našich „starých časů“ mládež byla lepší, neboť tato mládež skutečně lepší se stane. Vladimír Šimůnek.

Z Novin českých.

Ještě neoželeli jsme ztrátu jednoho z prvních zakladatelů našeho odboru ČMŠ. Josefa Žďárskéh, již zase neúprosná smrt vyrvala z našeho středu novou oběť. Dne 13.VII t. r. po těžké nemoci zemřel předseda našeho Odboru Alois Anděl. Byl obětavým pracovníkem, ať to bylo v správach kulturních neb obecních, všude obětavě pracoval v době revoluce byl obecním starostou a svou neohrožeností ne jednou obec zachránil.

Hojná účast lidu na pohřbu dokazovala jak byl vážen.

Nad hrobem pan učitel Vl. Ficek jménem odboru ČMŠ. v Novinech pronesl dojemnou řeč. Při spouštění rakve do hrobu hudba zahrála „Kde domov můj“ a málo které oko zůstalo nezaroseno.

Jest to vskutku smutné. Staří dobří pracovníci odcházejí, zůstávají po nich mezery — mládež jaksi málo o kulturu dbá.

J. Krámský, jednatel. V. Žďárský, místopředseda.

Kronika.

Ministr Beck v Paříži.

Zahraniční ministr plk. Beck dlí v Paříži. Při svém příjezdu do Paříže byl ministr Beck přivítán na nádraží francouzským ministrem zahraničí Delbosem, polskym velvyslancem Łukasiewiczem, generálním konsulem, vojenským attachém a personálem velvyslanectví a konsulátu.

Beckově návštěvě se přikládá značná důležitost a vyslovují se přání po zharmonisování poměru francouzsko-polského. Ministr Beck se zdrží v Paříži podle dosavadních disposic do 9. září, kdy odjede do Ženevy.

Z řeči ministra průmyslu a obchodů A Romana.

Dne 4. září, při otevření XVII lvovských trhů, ministr průmyslu a obchodu Dr. Antoni Roman přednesl řeč tohoto obsahu:

Mezinárodní trhy neustale získávají na svém hospodářském významu. Stávají se rozhodujícím činitelem v této dědině. Jejich význam jest positivní zvláště v zahraničním obchodě. Aktuální potřeby kraje zcharakterisoval takto: Nejkardinálnějším postulátem jest zprůmyslovění kraje. Průmysl prospěje k blahobytu národa a síle

Krajané!

Děkujíc podporám ze staré vlasti Česká matice školská vybudovala několik škol a vyzvédla matiční školství do stavu v jakém se dnes nachází.

Nyní, když poměry hospodářské se polepšily, jest naší mravní povinnosti nespolehati se na pomoc od jinud nybrž přičiniti se na tolik, abychom svými prostředky matiční školství udrželi a během doby je zvelebovali.

Komu na tom záleží, a záležeti musí všem, chceme-li aby naše menšina se neodnárodnila, ten nechť dle majetkových poměrů slušrou částkou přispěje Matici při pořádání sbírky „TÝDEN MATICE“ a věnovaných darů na účele Matice nelituje.

Týden sbírky není doposud ještě stanoven, míníme sbírku pořádati v polovině října. Záleží vše od povolení úřadů.

SPRÁVA ČESKÉ MATICE ŠKOLSKÉ V POLSKU.

Poděkování.

Dne 7. září 1937. zemřela v Zolotijově ve věku 18 let Lidmila Zichová, jedna z prvních a vzorných žakyň české matiční školy v Rovně.

Pohřební obřady byly za velké účasti konány dne 8. září 1937 v Zolotijově.

Po smutečních obřadech přítomní na poctu její památky darovali Zl. 96 pro českou matiční školu v Rovně.

Všem účastníkům pohřbu a dárcům srdečně děkuje za odbor ČMŠ v Rovně Výbor.

berka. Praha se však uhájila.

Krátce nato vidíme Roháče v severních Čechách dobývat panství Jana z Michalovic, jednoho z nejtvrdších odpůrců husitů od počátků hnutí — roku 1426, v roce slavné bitvy u Ústí. Roku 1427 jest Roháč s Tábory a Sirotky prý opět před Prahou, o níž se chtěli p kusit. Ten rok je jmenován jako velitel města Čáslavi a spravcval ji patrně až do osudného roku bitvy lipanské, v níž vidíme Roháče věrně při radikální straně taborské, z níž téměř všichni šlechtici přešli ke straně katolické. Roháč nebyl v bitvě ubit — jako urozený! — je zajat a pak propuštěn, a zříme ho opět na Táboře téhož roku 21. prosince předsedat obecné schůzi. Šlo o to, rozhodnouti se, jak se zachovat na příštím sněmu zemském, kde se mělo jednati o přijetí císaře Zikmunda za krále českého.

Tábor, kde sice ještě žil Buchovec z Buchova, Koranda i biskupec Mikuláš, už nebyl Táborem let dvacátých ani třicátých. Jeho duch byl zlomen. Nyní šlo hlavně o to, jak zachovat zboží, kterého získal, panství nad městy a vesnicemi, zemí, jíž bylo velmi mnoho. Tábor proplul úzkostí doby daleko líp, než mohl očekávati; byl povýšen r. 1437 na královské město a Zikmund je vzal do zvláštní ochrany svého rodu!

Ale to Roháč nebyl s těmi, kteří se doprošovali Zikmunda o záchování privilegií a práv a zboží. Odešel na svůj statek ke Kutné Hoře, na hrad, který nazval symbolicky Sionem, a jestliže téměř celá země přijímala Zikmunda za krále, proti kterému vedla po celých osmnáct roků válku — ať jej přijímali jedni s jásotem a s nadějemi na tučné odměny, druzí resignovaně a třetí s obavami — Roháč zůstal věren tvrdé a nekompromisní myšlence starého Hradiště hory Tábor: nemá v Čechách vládnouti vrah osob jazyka českého a smrtelně prolhaná nevěstka antikristova!

Nikoli, duch starého Tábora nevyhynul. Ozval se proti reakci, která příchodem Zikmundovým do země rychle a na všech stranách rostla, v sídle Sirotků v Hradci Králové. Kněz Ambrož, velká postava revoluční, se znovu chystal rozdmychat vzpouru, ale byl zrazen a přemožen; část jeho lidu odešla k Roháči, který přepady královských pokračoval v rozdmychování nepokoje. Kdyby byl býval se neuzavřel na Sioně, kdyby byl býval na volném prostoře! Ale příliš důvěřoval v odolnost svých zdí, a uzavřev se do nich před výpravou královského úředníka Hynce Ptáčka z Pirkštejna, svého příbuzného, vlezl do pasti. Byl obležen počátkem května 1437. Na sněmu, který byl svolán na konec tohoto měsíce, Zikmund žádal, aby země se vypravila proti Roháči jako proti zemskému škůdci. Namítalo se, že Roháč je nepřítelem císařovým, nikoli zemským, a že císař náklady obléhání má nésti na své risiko.

Zikmund meškal v Chebu, kam byl svolán valný sněm německych knížat, která se však sešla v malém počtu, a tak se císař vracel v polovině srpna do Prahy, celkem nic nevyřídiv, právě tak jako zástupci českých podbojí reakční Příbram a Prokop Plzeňský z Basileje.

Sion byl obléhán a zdálo se, že všechna namaha oblehatelů bude marna — právě tak jako všechny ty české cesty za římskými otci.

Ale středisko posledního zjevného nesouhlasu s císařem muselo býti odklizeno! Zikmund věděl, co by znamenal neúspěch! Byl stejně již v Chebu zneklidněn čímsi, co se dělo v Čechách, jakýmsi hnutím, kterému nerozuměl.

Zikmund hleděl věc skoncovat, aby mohl dát výstražný příklad všem, kteří hleděli, aby „se chýlilo k bouřkám.“

Všem, kdož jakýmkoli způsobem uctili památku naši vroucně milované dcery a neteře

Lidmily Zichové

hojnou účastí při pohřbu, květinovými dary a j. projevy soustrasti za vše vroucně děkuje

ANNA PILAŘOVÁ, matka,
VÁCLAV ZICH jménem všech truchlících

Zolotijov, 8. září 1937.

státu. Kráčíme k rozvoji a větší produktivnosti. Označiti možno zvýšení konjuktury. Problémem dominujícím kraje jest problém suroviny. Musíme se státi sebepostačitelnými. Jsme již na dobré cestě. Směřujeme k spotřebě domácích surovin.

Druhým problémem jest pasivita zahraničního obchodu. Minulost nas poučuje, že se vzrůstající konjukturou vzrůsta import. Zadržení dovozu by znamenalo zadržení vykonnosti. Přes to nemůžeme dopustit k pasivitě zahraničního salda. Musíme podnesti export. Tyto možnosti zkoumá exportní komise. Hospodářské postuláty docházejí k realisaci. Vážným činitelem jest obchodní poctivost kupců a průmyslníků. Se vzrůstající konjukturou může nastoupit odpadnuti některých od zahraničního obchodu. Najdou dosti zisku na domácím trhu. Jest to nezdravý zjev. Zahraniční a zámořský obchod musíme převzíti do svých rukou. Široké pole pro obchodníky má soukroma iniciativa. Potřebujem silné hospodářské jednotlivce. Věřím v lepší hospodářsky zítřek Polska. Lvov jest na dobré cestě, aby se stal obchodním střediskem východních zemi. Námahy společnosti musejí dát lepší výsledky k využiti všech přírodních bohatcví těchto zemi a zprůmyslovění kraje.

XVII lvovské trhy považuji za otevřené. Vl. Šimůnek.

Protipirácká konference ve Švýcarsku.

Anglická vláda zaslala pozvání státům Středozemního moře na konferenci v Nyonu ve Švýcarsku o zanezení pirátství.

Pozváni do Nyonu přijaly tyto státy: Sovětský svaz, Rumunsko, Jugoslávie, Turecko, Bulharsko, Řecko a Egypt. Italie a Německo účast odmítají. Vůdcem britské delegace je Eden, francouzské ministr zahr. Delbos. Eden bude navržen za předsedu porad.

Italie a Německo navrhnou, aby otázka bezpečnosti ve Středozemním moři byla projednávána v neintervenčním výboru londýnském.

Kancléř Hitler prohlašuje že Německo je uprostřed boje.

Při zahájení sjezdu nacionálně socialistické strany dne 5 září vzpoměl zástupce Adolfa Hitlera ministr Rudolf Hess nejprve padlých ve světové válce. Pak pozdravil jménem strany hosty domácí i zahraniční, v jejich čele zejména zástupce zahraničních mocností. Poté prohlásil, že letošní sjezd strany má z vůle říšského kancléře název „stranický sjezd práce" (Parteitag der Arbeit).

Župní vůdce Wagner přečetl pak proklamaci říšského kancléře Hitlera. Proklamace nejprve líčí dějiny sjezdů strany. Sjezdům připadají nyní tři úkoly: 1. stanoviti, co bylo vykonáno činností strany a čeho bylo dosaženo ze stanovených cílů, 2. vyhlásiti úkoly pro blízkou i vzdálenější budoucnost, 3. uvésti duchovně celý národ do myšlenkových nauk a organisačních principů nacionálního socialismu. „Jsme uprostřed boje", praví se v proklamaci dále, „ve kterém nejde o pohraniční otázky mezi národy nebo státy, nýbrž o otázky zachování nebo zničení zděděného lidského společenského řádu a jeho kultur. Války a porážky nemají v životě národů tak hrozného významu, jako vnitřní krise společenského řádu. Dnes neexistuje žádná udržitelná organisace lidské společnosti, jejíž nosné prvky by odvozovaly svá práva jen z rodu, stavu, původu nebo dokonce majetku. Jsme svědky takového převratu, jakého německý národ ještě nikdy nezažil.

Pro život jednotlivců není rozhodující tištěna bankovka, kterou dostane, nýbž to, co si za ni může koupit. Nemůže však býti prodáno více než před tím bylo vyrobeno. Pro celkový životní standard národa je tudíž rozhodující úhrnná výše národní produkce. Německo rozřešilo svůj nejtěžší sociální problém úplně: Není u nás skutečných nezaměstnaných. Při tom se podařilo téměř úplně stabilisovati nejen, mzdy, nýbrž i ceny."

V proklamaci se dále praví, že německý životní prostor je bez koloniálního doplňku příliš malý, než aby mohl německému národu zajistiti nerušenou, jistou a trvalou výživu. Je trvale nesnesitelnou myšlenka, že jsme rok co rok závislí na náhodě dobré nebo špatné sklizně. Proto je v hospodářské nouzi oprávněn požadavek po koloniální državě, patřící říši, a stanovisko jiných mocností k tomuto požadavku nelze prostě pochopiti. Německo kdysi těchto kolonií ani neuloupilo jiným mocnostem, ani jich neukradlo. Přecházejíc pak k politice,

Dne 3. září vytáhli z Prahy po Michalem Orságem, pánem uherským, noví zástupové branní, jak píše Palacký v Dějinách, aby panu Ptáčkovi z Pirkštejna a na Ratajích při obléhání byli nápomocni.

Sion byl dobyt novým způsobem technickým: podkopem. Roháč právě obědval, když se ozval pokřik strážných, že jsou nepřátelé uvnitř hradu, kam vnikli tímto podkopem. Zároveň však nepřítel útočil zvnějška děly, a zatím, co se potýkali uvnitř, slezli císařští valy a boj byl rozhodnut. Roháč byl zajat s mečem v ruce, s ním polský rytíř Vyšek Račinský, kněz Martin Prostředek a výtečný puškař Zelený. Mnozí byli pobiti, mnozí utekli a 46 bojovníků zajato a vedeno o vítězoslávě do Prahy, které Zikmund poručil zvonit na všechny zvony. Dne 8. září byl zajatý Roháč předveden v okovech před Zikmunda. Snad mu chtěl dát milost. Rád činil gesta, která ho činila vysokomyslným. Snad ho chtěl toliko pokořiti žalářem. Proč by si jinak císař dal Roháče předvésti? Ale Roháč sotvaže spatřil svého starého nepřítele, volal, aby mu raději vyloupali oči, než ho nechali patřit na tu ohavnou tvář!

Byl dán ihned rozkaz katu, aby Jana z Dubé zmučil. Byl patrně pálen, neboť z něho „střeva vyplynula". A 9. září na staroměstském náměstí mezi 52 spolubojovníky na nejvyšší šibenici pověšen.

Letopisec*) píše:

A ciesař z hradu díval se z radosti. A když bylo po mši, z dopuštění božieho oheň pekelní zapálil jemu (císaři) nohu, a tak od té nemoci žádný jemu pomoci nemohl. To když se stalo, ciesař rychle poslal posla, aby jestli živ, zase jeho přivedli a nic mu nečinili; a on již visal. A tak Pán Buoh všemohúcí pomstil toho zřetedlně. I byl veliký pláč v lidu za dlúhý čas a vždycky lidé plakávali, když jest o tom jaká zmínka byla, jakož obecně lidé staří tak vyznávají.

Nebylo nejmenší pochyby, starý hněv proti Zikmundovi, na čas utlumený, počal znova vříti, a poprava Roháčova a jeho věrných byla jiskrou, zalétlou pod snesené polení. A nemocný císař, boje se, prchal z království. Ovšem prosadil, a to vlastně se naši zemi nejvíce pomstil, že jeho nástupcem se stal Habsburg, totiž že tento Lucemburk habsburskému rodu otevřel k nám cestu.

---

*) Staré letopisy české, nákl. Historic. spolku, Praha 1937.

Hitlerova proklamace praví, že závěr jedné kapitoly německých dějin tvoří tři skutečnosti: 1. Versailleská smlouva je mrtva. 2. Německo je svobodno. 3. Ručitelem za německou svobodu je vlastní branná moc Německa.

Mocenský pohyb Číny.

(Pokráčování se stránky 1.)

byly tehdy dostaly obě tyto velké kulturní říše do opravdového, užšího styku?

Ale nedošlo k tomu. Ještě dříve než se shroutila římská říše na západě, byla podlomena moc dynastie Han na východě. Následovalo několik století politických zmatků, během nichž opět odumřel vliv Číny na střední Asii.

Po tomto mocenském odlivu, následuje však zase mohutný příliv a to za doby dynastie Tang, současníka kalifů z Damašku, Kordóby a Bagdadu. Mnozí historikové označují tuto dobu za největší v celé čínské historii. Znamenala vrcholný rozkvět čínského duchovního života v umění, básnictví a společenských mravech, stejně jako nevídaný dosud blahobyt, mírumilovnou správu, opírající se o mohutnou válečnou sílu. V této době došlo opět k velkému územnímu vzrůstu země, přes Mandžusko až ke Koreji na severu a odtud až na jih k Annamu. Především ale do střední Asie a přes její pláně a pohraniční horské hradby až k aralskému jezeru a pohorkatině iranské. K Číně patřilo tedy celé Mongolsko — vnější a vnitřní — ba dokonce i říše tibetská.

Po pádu konečně degenerované dynastie Tang a za zmatků, které se dostavily, nastalo opět na všech stranách po staletí trvající oddrobování čínského panství a čínské moci. Byla postupně ztracena nejenom celá střední Asie, ale nepodařilo se ani uhájit Velkou zeď jako říšskou hranici. Dostaly se přes ní tunguzské kmeny, Kitanové, Kinové, kteří pak ovládali po řadu století velkou část severní Číny, takže národní čínské dynastii Sung (vládnoucí od roku 960 — 1280), zbyla na konec jenom část Jižní Číny. Ale i její osud byl zpečetěn, jakmile se objevil ve střední Asii nejstrašnější ze všech odpůrců — Džingischan. Roku 1206 začal budovat v severním Mongolsku základy své obrovské říše a již roku 1209 překročil velkou čínskou zeď. Jeho vnuk chán Kublai, líčený Marco Polem jako vzácný příznivec benátských kupců a cestovatelů, dokončil roku 1280 přivtělení celé Číny k velké mongolské říši, táhnoucí se téměř až ke hranicím Německa.

Zdánlivě úplně zmizevši Čína však slavila v rámci mongolské říše opravdový triumf. Potomci Džingischánovi se dobrovolně klaněli její vysoce vyspělé kultuře a tím se začali vlastně úplně počínšťovat. Kublai dokonce přeložil hlavní město mongolské říše do Pekingu, který založil. On i jeho potomci spravovali tedy tuto velkou říši vlastně z Číny a dokonce i pod čínským jménem dynastě Yüand (1280 — 1369). Přesto však považovali Číňané mongolskou vládu za cizácké panství a začali proti ní brojit. Došlo k velké národní reakci za vedení zakladatele dynastie Ming (1368 až 1644), která přinesla osvobození země. Mingové pak vládli zase vlastní Číně, rozkládající se až po Velkou zeď kterou však nalezli v zuboženém stavu. Jali se ji tedy stavět znovu a to v její, do dnes uchované, velkolepé formě. Pod uchované, velkolepé Velké zdi vzkvétala pak Čína jako za doby dynastie Han, neodvažovala se však v tomto období k výpadu za tuto umělou hranici.

Různé zprávy.

25. výročí smrti básníka Jaroslava Vrchlického.

Před 25 léty, dne 9. září roku 1912 zemřel Jaroslav Vrchlický, vlastním jménem Emil Frida. Tento pseudonym návrhl Vrchlickému spisovatel a lékář Thomayer.

Básník Jaroslav Vrchlický, Ph. Dr. a universitní profesor, narodil se roku 1853 v Lounech. V polovičce února r. 1913 měl se dožíti jubilea svých šedesáti roků. Byl spisovatelem velmi plodným: napsal okolo 200 knih. Upozornil na sebe krásnými překlady romantického Viktora Huga. Přeložil Danteovou Komedii, Goetova Fausta a byl překladatelem polského spisovatele J. Slovackého. Roku 1875 vyšla první jeho kniha „Z hlubin“. Tu poznali nezaujaté hlavy českého písemnictví, že je tu co činiti se zjevem mimořádným a užasným. Promluvil genius. Promluvil city a náladami, jakými dosud neodvážil se promluviti nikdo. Přes šedesát objemných knih ryzé poesie, tolikéž svazku překladových na třicet dramát, několik desítek publikací a

---

260.

„Nevím, něco takového říkal, ale považte, jak může šlechtic vážně myslit na známost se zahradníkovou dcerou!“

„Milá hraběnko, v tom ohledu bývá život velice rozmarný a jsou dosud lidé, u nichž chladný rozum ustoupí, jakmile krásné pohlaví dovedně rozetře síť. Jen uměti to, to je poklad pro sebe chudší děvče.“ A zase se rozesmál svým drsným smíchem, který činíval hraběnku nervosní. Dnes však na nervosu zapomněla. Zakývala hlavou, jako by souhlasila a povzdychnuvší si, ruce položila do klína.

„Dáváte mi tedy, milý příteli, naději?“, ptala se zkormouceně.

„Jak jinak. Dokud se Artur neožení, dotud je dost času. Myslíte, že je mi snad lépe než vám? Alice si ho šíleně zamilovala a zahrnula mě výčitkami, že prý jsem k němu byl málo pozorný, Můj Bože, má-li člověk tolik starostí obchodních jako já, nemyslí na zamilované.“

„Pravda, měli jsme více na to myslit, Alice měla přijet a trávit léto u nás, mohli snad již býti svoji. Teď je těžko si vyčítat, co se mělo a nemělo stát, teď dlužno hledat záchranu. Spoléhám na vaši zkušenost.“

„Bohužel, mám v těchto věcech velmi málo zkušeností, ale přičiním se, seč budu. Jedná se o mou dceru a mám také v prsou

257.

působila.“

„Alice ji snad udobří. Měli jsme znamenitou cestu, počasí je tuze krásné a těším se na váš park.“

Rozmlouvali až k pokojům, jež jim byly vykázány a hrabě se odtud vrátil nazpět. Bylo mu Alice opravdu líto, viděl na ní, že odložila masku chladnosti a že bázní o Artura trpí. Jak rád by jí byl řekl, aby zapomněla na všecky své city a smířila se s myšlenkou, že Arturovou ženou se nestane. Znal lépe než kdo jiný Artura a věděl, že se k Alici již nikdy nevrátí, i kdyby se jeho plán s Miladou ztroskotal. Bohužel neměl ai práva, ani příležitosti, ani chuti projeviti hostům čistou pravdu a ponechal toto nemilé poselství hraběnce.

Byl žádostiv, jak hraběnka Alici přijme a co jí řekne. Sotva se Alice převlékla, běžela komorná se vzkazem, že prosí paní hraběnka, aby ji hosté navštívili. Když k ní vešli, objala Alici a držíc ji chvíli v náručí, začala plakati.

„Nešťastný hoch, jaké nám dělá trápení,“ zanaříkala stařecky. „Kéž byste tu, Alice, bývala byla, nebylo by k tomu došlo.“

„Co se vlastně stalo?“, ozval se Rotborn, vida, že se rty Alice chvějí a že je také blízka pláči.

knížek literárně historických a essaystických, čtyři knihy pros. Vrchlický byl křisitelem antiky a milencem dalekých kultur. Tak o něm píše Fr. Sekanina. Jediným gestem nám předvedl všecko co nejkrásnějšími květy a vůni opojovalo starou Hellas. Co bylo známkou obrovitosti dávného Egiptu, co přerysovalo vášněmi úpadkovými Řím, co vířilo vesmírem a naplňovalo hlavy mythických bohů. Svou skvělou básnickou fantasii, otevřel nám taje a temna podsvěti. Vrchlický uvolnil pouta jazyku: uvolnil je i myšlenkám, představám, náladám, vášním a láskám.

On podal klíč majestatní odvaze a síle projevu. Hrdosti a sebevědomí naučil naše básniky. Otevřel do kořán okna do celého světa. Ze dvanácti různých jazyku nám přinaši skrosty. Zde byl Vrchlický prvním moderním buditelem a rádcem. Navykli jsme si o něm říkati, že je pěvcem veškerenstva, ale zapomíname na to, že i v tomto poslání tkví jeho sláva pěvce národního.

Často přežíváme jeho postavu a stavíme si do řady básníky nejčeštější. A přece málokdo jiný má právo na toto národní epitheon. Je velikým českým básníkem. V jeho lyře se jasně obrazila duše českého člověka. Člověka uzavřeného se všech stran mořem cizoty a toužícího po vysvobození. Ve Vrchlickém se naše česká duše zmnožila nabyvší intensivního svitu. Jaroslav Vrchlický byl nejenom universálním básníkem, ale i největším básníkem česko-národním. Jakožto člověk byl pozorný, šetrný, slovanský citlivý, měkký, jemný a laskavý. Má-li se vyznamenávati povaha slovanská opravdovým měkkým srdcem, láskavou přichylnosti a dobrotou, duševní gentlmanskeu dobrotou, prostičkou myslí a uznání k druhým, — tož pak byl Vrchlický z největších Slovanů.

Nejslavnější a nejzáživější jeho spisy jsou: „Sny o štěstí“, „Dojmy a rozmary“, „Mythy“, „Perspektivy“, „Hlasy v poušti“, „Hilarion“, „Duch a svět“, „O sv. Prokopu“, „Selské ballady“ „Bar Kohba“, „Noc na Karlštejně“.

Jaroslava Vrchlického řádíme k polskému věštci a básníku Adamu Mickiewiczowi.

Vladimír Šimůnek.

Hospodářský zpravodaj.

E. Heller.

Směsky nebo záslad?

Od té doby, co seji slunečnici a kukuřici pro záslad, přestal jsem síti směsku pro zkrmování z těchto důvodů: Směska nikdy nevydá na množství sušiny a živin to, co slunečnice neb kukuřice, a mimo to směsky se každým počasím a postupným stářím mění ve složení obsahu krmných hodnot, čímž se vyprovokuje nestejná dojivost krav, kteréžto kolísání jest vždy na úkor celkové dojivosti.

Omezuji se jedině na tyto dvě rostliny, slunečnici a kukuřici; ohledně slunečnice třeba jen poukázati že s úspěchem se seje druh slunečnice původu americkéhp a seje se ručně na vzdálenost asi 30 cm v řádku nechá 3 neb 4 zrnka vsadit do země, čímž docílí slabšího stonku a většího množství lupení na slunečnici, a tím nepoměrně menšího obsahu buničiny. Kukuřice pak je třeba síti takové druhy, které nasadí poměrně největší množství palic při docílení, možno-li, největšího množství. Takovým druhem jsou kukuřice jugoslávská.

Kromě volby druhu je třeba dbáttoho, aby slunečnice neb kukuřice byla v pravém okamžiku polozralosti sečena a nakládána, a to slunečnice při dokvítání a kukuřice, když zrnka jsou již silně nažloutla a lze je nehtem ještě promáčknnouti, neb v této tak zv. žluté silážní zralosti obsahuje podle výzkumu německých největší množství cukru ve stoncích. — Dále třeba vybudovati si ukládání takové, které zabezpečí opět získání dobré siláže a při tom lze jej, možno li, nejlevněji pořiditi.

Při nakládání slunečnice neb kukuřice řežeme stonky na řezačce na

CENY OBILÍ.

Záznam 6.IX. volyňské plodinové bursy.

Žito	zl. 21 50	za 100 kg
Pšenice	„ 28.50	„
Ječmen	„ 18.—	„
Oves	„ 18.—	„
Hrečka	„ 22.50	„
Proso	„ 20.—	„
Řepák	„ 56.—	„
Hrách	„ —.—	„
Seno	„ 9.50	„
Mák	„ —.—	„
Jetel bílý	160.—	„

„Nepředložený kousek provedl, zahanbil naše jméno,“ volala žalobně.

„Nu, snad to nebude tak zlé. Buď prohrál hodně peněz, nebo z dlouhé chvíle zažertoval s některou služebnou,“ řekl Rotborn chlácholivě.

„Uhodl jste, zahradník měl dceru a do té se zakoukal. Ale ne abyste si myslil, že se něčeho nečestného dopustil, k tomu je on příliš čestný.“

„Vida, dobře jsem tušil, že to bude nějaká maličkost, na kterou se musíme dívat se shovívavým úsměvem. Když jsme bývali mladí, nebyli jsme o nic lepší. Alice byla také sklíčena a dosud se trápí. Snad by bylo nejlepší, kdybych o celé záležitosti s vámi promluvil sám, Alice je příliš citlivá a zbytečně by se rozčilovala. Vyjdi si, Alice, trochu do parku, přijdu pro tebe, abych tě k hraběnce přivedl.“

„Mohu snad býti přítomna vždy se mě to také týká.“

„Poslechněte tatínka, bude to tak lepší. Naše srdce jsou vždycky jemnější než pánů a bylo by škoda vašich očí, aby slze prolévaly.“

Nerada se podrobila a vyšla. Po jejím odchodu posadil se Rotborn dle svého zvyku hezky pohodlně a sepjav ruce mezi koleny, naklonil se poněkud kupředu.

„Artur si to děvče chce vzíti, že?“ začal sám.

„Ano, prohlásil, že si jinou nevezme. Vyhnala jsem ho a tu rodinu také,“ povídala s jakousi hrdostí nad tím, co vykonala.

„To byla chyba,“ potřásl hlavou.

„Dovolte, měla jsem snad něco takového v domě trpěti?“, ptala se uraženě.

„Nejedná se o to, že byste to měla trpěti, ale tím se situace zhoršila. Kdyby byl Artur zůstal v Červené, bylo by se po čase dalo naň působiti. Takhle se ještě více zatvrdil. Šlo to děvče s ním?“

„Myslím, že nešlo.“

„Musíme to vypátrati a je-li u něho, je vyhráno. Bude to stát několik tisíc, ale my ji dostaneme od něho. Sem by se Artur nyní nevrátil?“

„Pochybuji, leč by snad hrabě naň působil.“

„Hrabě se naň pro jeho výstřelky nehněval?“

„To je to nejhorší, že ho jaksi podporoval, sliboval že časem bude působiti, abych i já k té messalianci svolila.“

„To nebylo hloupé, opakuji, že by bývalo se vše o mnoho hladčeji odbylo, kdyby byl baron zůstal zde. Měl opravdu to děvče rád?“

ce možná nejkratší špalíčky, asi 4—5 cm dlouhé, šlapeme pokud možno rohy a hlavně pak povrch po naplnění jam. Abychom předešli větším ztrátám, pasypeme plevami méně cennými a tyto pak dle profesora Völtze přikryjeme hliněným mazem (hlína s vodou rozdělaná) nejméně 35 cm vysoko. Tím docílíme jednak patřičné zatížení pro vytlačení vzduchu a za tím účelem na uhlazeném pak povrchu každodenně tvořící se trhliny kropicí konví opět pokropíme a lopatou trhliny zacelíme.

Z Chmelného trhu.

CHMEL.

Žatec 5 IX.

Česání chmele bylo na počátku uplynulého týdnu všude ukončeno a nyní je veškerá pozornost pěstitelů chmele upjata k zpeněžení letošní sklizně. Obchod byl na počátku sezony velice živý, nyní pohybuje se v klidném tempu, nepřetržitě se kupuje po celé oblasti a zájem je o všechny druhy chmele. V popředí zájmu jsou stále prima chmele, jejichž ceny se uhajují v rámci 1000 až 1050 Kč placené cizozemskými zájemci opětně několikráte v tomto týdnu. U středních chmelů se ceny oslabily. Dnešní cenový záznam žateckého chmele pohybuje se od Kč 750.— až do 1.050 za 50 kg

Někteří obchodníci snažili se kupovati i pod nejnižší cenový záznam odůvodňuje toto jednání tím, že jeden domácí velkopivovar koupil od nich na pozdější dodání chmel za ceny, jež jsou nižší než úřední záznam. Při tom se setkáváme se zajímavým faktem, který není v druhých exportních odvětvích, že cizina platí za náš chmel mnohem vyšší ceny, než domácí konkurenti. Odhaduje se, že až dosud je prodána čtvrtina letošní sklizně na Žatecku. Kupovalo se nejvíce pro Ameriku, Německo, v poslední době pro Švýcarsko a Francii.

Veřejná znamkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala do dnes 1176 žoků v čisté váze 2.424 cel. centů po 50 kg žateckého chmele sklizně 1937. — Zprávy došlé o výsledcích sklizňových z ciziny nejsou příznivé. Očekává se, že v Německu nedosáhne se úředně odhadovaných sklizňových výsledků. Na Volyni v Polsku byla mšici tak zničena sklizeň, že se tam sklidí o 60 proc. méně chmele než loni. Z Bačky, Jugoslavije přichází zpráva o katastrofální neúrodě, neboť byla tam skoro celá sklizeň zničena peronosporou a jen asi 6000 cel. centů sklidí se proti loňským 32.000 c. c. V druhé jugoslávské oblasti Savinské Dolině jsou poměry lepší, bylo tam prodáno již 3000 c. c. za 17 až 25 din. za 1 kg t. j. 550 až 800 za 50 kg. V Německu při čilém výkupu se pohybují placené ceny chmele od 220 mk do 270 mk. Z těchto cen se sráží exportní dávka, která byla pro letošní sezonu stanovena na 20 proc. (loni 25 proc.). Ve Francii a Belgii se počíná s česáním.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

Český obchod se střižním i galanterním zbožím:

Kanafasy, purpury, zástěry, prádlo, šatové látky a jiné. Barvy trvalé!

Vše v nejlepší jakosti u firmy

V. VOLANSKÝ

Zdołbunów, ul. Narutowicza 6.

JEDINEČNÁ PŘÍLEŽITOST naskytá se prozíravým hospodářům !!!

Vyprodáváme za nízké likvidační ceny, pokud zásoba stačí

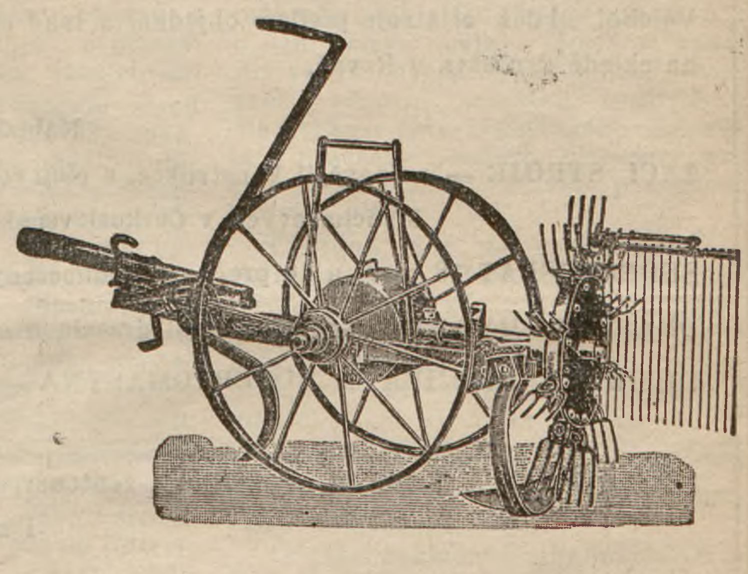
velevýkonné ČISTÍCÍ MLÁTICÍ GARNITURY to jest:

motory orig. LORENZ, mlátičky BRATŘÍ JOUZOVÉ snadné v obsluze, úsporné v pohonu, konstrukce pevné, jednoduché, oprav nevyžadující.

Pro sklizeň bramborů KOPAČKY „NOVÝ IDEAL“ s pérovými vidlicemi, zachycovací brankou, nerozhazují a nerozbíjí brambory.

Pro výmlat jetelového semene: VYLUŠŤOVAČE TRIUMF s patentními hřebovými bubny, docilují velkého výkonu, vymlátí a vyčistí na jedno podání, zaručeně nedrtí semeno.

Stroje si prohleděnte a informujte se ve skladě známé solidní firmy:

Rudolf JOZEF a Spol.,

v ZDOLBUNOVĚ, ul. Kościelna č. 7. (vedle Kasy Skarbowej)

Celé Volyni jsou známa
nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru
— „SAKURA“. —

Doporučuj všude
tohoto českého podniku
znamenitý mok.

Inserujte u nás!!!

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER,** Rovno. ul. 3. Maje 129., poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmejster své komisní sklady a jmenovitě:

1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků žirardovských závodů jako: plátna lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových palet francouzských façon, a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových, murmlových a j.

Ceny nejnižší!

! Nekupujte, pokud jste se neinformoval u nás a nechybíte !

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO v ROVNĚ) ul. 3. Máje 149. telef. 533.

oznamuje, že pravě došly z BRANDYSA n./L. ČSR

světoznámé a skutečně nejlepší MELICHAROVY

secí stroje

lžičkové „UNIKUM“ a trybové „PATRIA“

Všichni, kdož si stroje předem objednal a také ostatní zájemce o ně zveme k odběru a prohlídce strojů na skladě družstva v Rovně.

Nabizíme Vám také:

ŽACÍ STROJE — nejnovější konstrukce, s olejovou lázní a ocelovým válem výroby světoznámých továren Melicharových v Československu.

SUPERFOSFÁT 18 proc. a 16 proc. — Zjednoczonych F-k Superfosfatowych v Polsce, Warszawa Kredytowa 4.

DRASELNÁ HNOJIVA — (Kainit, sůl draselnou a kalimag) výroby Spółki Akc. Eksplot. Soli Potasowych.

DUSIKATÁ HNOJIVA A SUPERTOMASYNA — výroby Zjednoczonych F-k. Związków Azotowych w Mościcach i Chorzowie.

JINÉ STROJE A NÁŘADÍ — mlátičky, žentoury, mlýnky, pluhy, kultivátory, pařáky a jiné, výroby místní i zahraniční —

SKLADY: v Rovně ul. 3-go Maja Nr. 149., v Zdolbunově ul. Narutowicza Nr. 8. (u pp. Otmara a Kloučka), ve Volkově (u p. Vl. Mráčka), v Kvasilově (u p. V. Červenky.)

Ceny konkurenční.

Adresa redakce a administrace: Kwasiłów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 2 zl. 50 gr. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/12 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.